

46. VÁNOČNÍ SVĚTLO

Bohdan Chrastil

Na to, že zítra bude Štědrý den, město vypadalo přesně opačně než by se slušelo. Nikde žádná výzdoba, chyběly vánoční trhy ani postávající chumly lidí se svařákem v ruce, v oknech domů místo světýlek, tma. Těch pár lidí, co šlo po ulici, nemělo na přání veselých Vánoc ani pomyšlení, i když by každý z nich teď stokrát radši řešil dárky na poslední chvíli, za zvuku čistě komerčních, vánočních písniček. Hádal se s příbuznými o správných ingrediencích bramborového salátu nebo dokonce i navštívil toho nejméně příjemného příbuzného. Z nechtě muset se stala touha moct. Ze strachu o život sebe a všech okolo se stala základní denní nálada.

Jednu z ojedinelých dvojic na chodníku byla maminka se svou pětiletou dcerkou. Ani jedna už nezvládaly být dál uvnitř, a tak se maminka rozhodla spojit cestu na úřad a dlouho odkládanou procházkou s dcerkou. Ta nedokázala pochopit proč si víc lidí neužívá sních který sice napadl, ale tak rychle zase mizí. Když sněžilo, tak jí maminka nedovolila jít chytat vločky a teď když se začíná rozpouštět, jí nedovolí ani jednoho andělíčka. No a koulování taky nepřipadá v úvahu. Vždyť její jediný cíl by byla maminka a ta si to nezaslouží, zvláště když je poslední dobu tak ustaraná. Tak ráda by zase potkala svoje spolužáky ze školky, s těmi by se koulovala hned. Vždyť když se sních rozprskne o něčí bundu, tak je to taková krása, že se musí smát i ten zasažený.

Najednou se rozblíkalo velké červené světlo. Podobné si pamatuje holčička z loňských Vánoc akorát bylo menší a bylo jich mnohem víc. Tehdy byly na stromu na náměstí, a to byla taková krása, že když se před ní rozsvítily, tak si málem vylila teplý, jablečný mošt z kelímku na zem. Vypadalo to jako by hvězdy seskočily z nebe a ověnčily strom. Tohle letošní světlo ale zas tak hezké nebylo a co hůř, místo místního početného pěveckého sboru s andělskými hlasy se za chvíli k němu přidala velmi nepříjemná siréna. Maminka svojí dcerce stiskla ruku ještě trochu víc než do teď, a začala se rozhlížet, kam by se mohly schovat. Všechny vrata a dveře byly odmítavě zavřené, ale na druhé straně náměstíčka, na které zrovna vešly, urychleně vcházel starší pán do vstupu metra. Maminka vzala dcerku do náručí a rozběhla se také ke vstupu do podzemí. „Kam to jdeme?“ Zeptala se dcerka jejíž hlas byl rozdrkotaný z maminčina běhu. „Do bezpečí, v metru se nám zase nic nestane“ „Ale co když tam zase budeme celý den, nestihneme doma Ježíška, najde nás v metru?“ „Neboj broučku, budeme tam jen chvíli, a i kdybychom tam byly dlouho, tak Ježíšek ti určitě nechá doma nějaké překvapení.“ „Ale vždyť my nemáme ozdobený stromeček, bez hvězdy na špičce nenajde náš dům!“

Už jsou u začátku schodů. Maminka dá dcerku na zem a společně za ruku sbíhají ke dveřím do podzemí. „To víš že najde, loni trefil tak letos si už vzpomene“ Otevřou se pojízdné dveře a projdou krátkou chodbou s dvěma zavřenými obchody a naskočí na eskalátory které je vezmou trochu hlouběji na nástupiště. Jednak je tam bezpečněji a třeba tam bude i nějaká volná lavička. Dole je jen úzký peron a pár laviček. Většina je obsazená, až na jednu úplně vzadu naproti které si zrovna sedá ten starší pán. Obě se posadí. Maminka se rozhlíží po lidech. Většina přítomných už evidentně pár dní metro neopustilo. Holčička je zakřiknutá a se skloněnou hlavou sedí bez hnutí. „Copak zlato? Je všechno v pořádku? „Já... jen... proč to musí dělat i na Vánoce, vždyť to pak hrozně komplikují cestu Ježíškovi, to čekají že potom něco donese jim?“ Starší pán, který něco přehraboval ve své tašce, zvedl hlavu, usmál se na holčičku, a tekly mu slzy.